

رساله یهودا

مقدمه

یهودا برادر عیسی مسیح و یعقوب بود. در انجیل متی ۱۳:۵۵ و انجیل مرقس ۳:۶ با نام یهودا آشنا می‌شویم. پیش از مرگ و رستاخیز عیسی مسیح، برادران عیسی به او ایمان نداشتند، و حتی آنها تصور می‌کردند که عیسی دیوانه شده است (مرقس ۳:۲۰-۲۱؛ یوحنا ۷:۵). ولی پس از آنکه عیسی از میان مردگان برخاست، برادرانش به او ایمان آوردند.

رساله حاضر به گروهی ایماندار مسیحی نوشته شده است. ولی متأسفانه از هویت و مکان زندگی این مسیحیان هیچ اطلاعی در دست نمی‌باشد. یهودا رساله حاضر را به منظور ردّ بعضی از تعالیم غلط که در میان کلیساهای رخنه کرده بود نوشته است.

رئوس مطالب

الف) هشدار در مورد معلمین دروغین (۱-۱۶).

۱- مقدمه (۱-۴).

۲- خصوصیات معلمین دروغین (۵-۱۳).

۳- داوری آینده (۱۴-۱۶).

ب) دعوت به استقامت (۱۷-۲۵).

معلمین دروغین (۱-۱۶)

۱-۲ یهودا، خود را **غلام عیسی مسیح** (رومیان ۱:۱) و **برادر یعقوب** معرفی می‌کند. یعقوب و یهودا برادران کوچک‌تر عیسی بودند (مرقس ۳:۶). یعقوب، نویسنده رساله یعقوب می‌باشد. او همچنین یکی از رهبران کلیسای اورشلیم بود (مقدمه رساله یعقوب را مشاهده کنید).

با مشاهده کلمات آغازین این رساله، متوجه می‌شویم که یهودا در پی جلال دادن نام خود نبود. او می‌توانست خود را به عنوان برادر عیسی مسیح معرفی کند، ولی در عوض خویشتن را با عنوان غلام عیسی به خوانندگان خود می‌شناساند. همچنین مشاهده می‌کنیم که یهودا سعی نمی‌کند که خود را با یعقوب برابر نشان دهد. او به داشتن رتبه پایین‌تر راضی است.

۳ در ابتدای امر، قصد یهودا این بود که نامه‌ای پیرامون **نجات عام** بنویسد. ولی پس از آنکه در باره خطر معلمین دروغین و تعالیم دروغ آنها شنید، تصمیم به نوشتن این رساله گرفت. یهودا در این نامه مسیحیان را از خطر آن تعالیم دروغین آگاه می‌کند. او از ایشان می‌خواهد که **برای آن ایمانی که یک بار به مقدسین سپرده شده بود**، (یعنی آن تعالیم صحیحی که از سوی عیسی و رسولان او دریافت نموده بودند) محافظت نمایند. یهودا از ما می‌خواهد که در ایمان مسیحی خود پایدار و استوار بمانیم. ایمان ایشان در ابتدا به وسیله عیسی مسیح و سپس توسط رسولان به **مقدسین** (ایمانداران) سپرده شده بود.

۴ این آیه از جهات بسیار به گفته پطرس رسول شباهت دارد (دوم پطرس ۱:۲-۳ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

این معلمین دروغین می‌گفتند گناه کردن چیز مهمی نیست! می‌گفتند هر چه افراد بیشتر گناه کنند، خدا فیض بیشتری نشان خواهد داد و

ایشان را خواهد بخشید. به این ترتیب، ایشان نتیجه می‌گرفتند که مسیحیان آزادند که هر گونه که بخواهند زندگی کنند (رومیان ۱:۶-۲؛ دوم پطرس ۱۶:۳ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

ولی آن معلمین دروغین با کارهای پلید و شریر خود، عیسی مسیح را در زندگی خود، انکار می‌کردند. آن معلمین شریر، نه تنها با گفتار خود مسیح را انکار می‌کردند بلکه ایشان با شیوه زندگی خود نیز مسیح را انکار می‌کردند (تیطس ۱:۱۶ را مشاهده کنید).

۵ خدا قوم یهود را برگزیده بود و آنها را به طرز خاصی دوست داشت. او بنی اسرائیل را از اسارت مصریان آزاد کرد، ولی با این وجود بعضی از ایشان علیه خدا طغیان ورزیدند و از ایمان به او منحرف شدند. به همین دلیل خدا آنها را تنبیه کرده، به دست هلاکت سپرد (اول قرنتیان ۱۰:۱-۱۰ و تفسیر آن را مشاهده کنید). از این مطلب یک حقیقت دستگیرمان می‌شود که حتی اگر مسیحی نامیده شویم و به کلیسا برویم، اگر نسبت به خدا بی‌ایمان شویم، خدا ما را مورد داوری قرار خواهد داد و مجازات خواهد نمود (اول قرنتیان ۱۰:۱۱-۱۲ را مشاهده کنید).

۶ در زمانهای پیشین، تعدادی از فرشتگان لغزش خوردند و **مسکن حقیقی خود** (در بهشت) را **ترک نمودند**. ایشان به جای محبت خالق، نسبت به زنهای آدمیان شهوت نشان دادند (پیدایش ۱:۶-۴) و کوشش کردند که خود را مثل خدا جلال دهند (اشعیا ۱۴:۱۲-۱۵؛ ۲۴:۲۱-۲۲). به همین ترتیب نیز، معلمین دروغین که سعی می‌کردند خود را بزرگ و مهم جلوه دهند، در آن **یوم عظیم** یعنی روز داوری نهایی مجازات خواهند گردید (دوم پطرس ۲:۴

۱- در طول این رساله، کلمه ایمان به معنی ایمان

به پیام انجیل و تعالیم عیسی مسیح و رسولان او می‌باشد.

و تفسیر آن را مشاهده کنید).

۷ دوم پطرس ۶:۲ و تفسیر آن را مشاهده کنید.

۸ این معلمین، رؤیایها و خوابهای ناپاک می‌دیدند و ادعا می‌کردند که آنها را از سوی خدا دریافت کرده‌اند. آنها با استناد به آن رؤیایها، اعمال کثیف خود را مشروع جلوه می‌دادند و بدین ترتیب، گناهان بیشتر و بزرگتری مرتکب می‌شدند.

آنها **خداوندی** مسیح را خوار می‌شمردند و **بر بزرگان** (فرشتگان خدا) **تهمت** می‌زدند (دوم پطرس ۱۰:۲ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

۹ افراد شرور و پلید به دیگران تهمت می‌زنند ولی اشخاص عادل و پاک هرگز به دیگران، حتی اگر آنها بد و ناپاک هم باشند، تهمت نمی‌زنند. حتی **میکائیل** رئیس فرشتگان (دانیال ۱۲:۱؛ مکاشفه ۷:۱۲)، به **ابلیس** افترا نزد (دوم پطرس ۱۱:۲ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

کتاب مقدس در بارهٔ منازعه میان ابلیس و میکائیل بر سر جسد موسی، ذکری به میان نیاورده است. ولی در یکی از کُتب داستانهای یهودی، به این مطلب اشاره شده است. بر اساس حکایت آن کتاب، خدا میکائیل را به زمین فرستاد تا جسد موسی را دفن نماید، ولی ابلیس با میکائیل منازعه می‌کرد که چون موسی در زمان جوانی خود یک نفر را به قتل رسانده بود^۲، اینک جسد موسی به او تعلق دارد. ولی در آن داستان می‌خوانیم که میکائیل به ابلیس افترا نزد و او را مورد سرزنش قرار نداد، بلکه او را به خدا واگذار کرد. میکائیل به ابلیس گفت: **خداوند تو را توبیخ فرماید.** به همین ترتیب ما نیز نباید با شیطان و قوای ابلیس با نیرو و کلام خودمان مبارزه کنیم، بلکه باید به هنگام مبارزه با شیطان از خدا کمک جسته، با قدرت خداوند در مقابل او استقامت کنیم.

۱۰ پطرس رسول نیز همین مطالب این آیه را در رسالهٔ خود عنوان کرده است (دوم پطرس

۱۲:۲ و تفسیر آن را مشاهده کنید). معلمین دروغین از فهم روحانی برخوردار نیستند. خدا ذهن آنها را نسبت به مسائل روحانی روشن ننموده است (اول قرنتیان ۱۴:۲). ایشان مثل حیوانات می‌باشند و فقط قادر به رفع نیازهای جسمانی خود هستند.

زمانی که انسانها علیه روح القدس رفتار کنند، به تدریج از نظر روحانی کور و کر خواهند شد. و زمانی که خدا آنها را صدا بزند، قادر به شنیدن و تشخیص صدای او نخواهند بود. از این سبب است که پس از مدتی، خدا آنها را در گناهان خودشان وا خواهد گذاشت (رومیان ۱:۲۸). در نهایت امر، گناهان ایشان، آنها را نابود خواهد ساخت.

۱۱ معلمین دروغین مانند **قائین** که برادر خود را کُشت، بی‌رحم و بی‌محبت هستند (پیدایش ۴:۱۰-۱۰؛ اول یوحنا ۳:۱۲). آنها مانند **بلعام** پول‌پرست می‌باشند (دوم پطرس ۲:۱۵-۱۶؛ مکاشفه ۲:۱۴ و تفسیر آن را مشاهده کنید). آنها مانند **قورح** و پیروان او هستند که علیهٔ موسی شورش کردند و باعث هلاکت خود و بسیاری دیگر گردیدند (اعداد ۱۶:۱-۳۵).

۱۲ پطرس رسول نیز در رسالهٔ خود به موضوع این آیه اشاره کرده است (دوم پطرس ۲:۱۳ و تفسیر آن را مشاهده کنید). معلمین دروغین مانند شبانان خودخواهی می‌باشند که **خویشن را بی‌خوف می‌پرورند** و به سلامت گلهٔ خود بی‌اعتنا می‌باشند (حزقیال ۳۴:۱-۱۰). آنها مانند ابرهای بی‌بارشی هستند که مانع تابش نور خورشید می‌شوند (دوم پطرس ۲:۱۷ و تفسیر آن را مشاهده کنید). آنها مثل درختان خشکیده و مرده‌ای هستند که هیچگونه ثمری نمی‌دهند (دوم پطرس ۸:۱ و تفسیر آن را

۲- بر اساس خروج ۱۲:۲، موسی یک نفر مصری را که یهودیان را آزار می‌داد، به قتل رسانده بود.

مشاهده کنید). آنها درختان خشکی هستند که از ریشه‌کنده شده‌اند و به یک معنا هیچ امیدی به زیستن مجدد ایشان وجود ندارد (مزمور ۵۲:۵؛ متی ۱۰:۳).

۱۳ معلمین دروغین مانند **امواج جوشیده دریا** هستند (اشعیاء ۵۷:۲۰-۲۱). آنها مانند ستارگانی هستند که از آسمان به زیر افتاده باشند و مثل شهاب هستند که یک لحظه می‌درخشند ولی بلافاصله محو و نابود شده، طعمه تاریکی می‌گردد.

۱۴-۱۵ **خنوخ** نسل هفتم از نوادگان آدم ابوالبشر بود (پیدایش ۵:۱۲-۲۴؛ عبرانیان ۵:۱۱). او در باره ظهور عیسی مسیح پیشگویی کرده بود که **اینک خداوند با هزاران هزار از مقدسین خود** باز خواهد گشت تا قوم خود را داوری نماید (متی ۲۵:۳۱-۳۳، ۴۱). در این آیات، یهودا از یکی از کُتب یهودیان به نام کتاب خنوخ نقل قول می‌کند.

۱۶ در اینجا بار دیگر متوجه رفتار معلمین دروغین و مسیحیان دروغین می‌شویم. اینها **همهمه‌کنان و گله‌مندان** می‌باشند (اعداد ۱:۱۱؛ اول قرنتیان ۱۰:۱۰؛ فیلیپیان ۲:۱۴ و تفسیر آن را مشاهده کنید). افرادی که دائماً همهمه می‌کنند و از همه چیز و همه کس گله دارند؛ در واقع بر ضد خدا زبان به شکایت گشوده‌اند! زیرا که هر زمان که زبان به شکوه و شکایت می‌گشائیم، در واقع بر علیه خدا که بر همه چیز ناظر است شکایت کرده‌ایم.

این افراد **بر حسب شهوات خود سلوک می‌کنند** (دوم پطرس ۲:۱۸ را مشاهده کنید). این معلمین، افرادی مغرور و متکبر هستند که **به زبان خود سخنان تکبرآمیز می‌گویند**. اینها از دیگران تعریف و تمجید می‌کنند و دیگران را به خاطر نفع خود محبت و خدمت می‌نمایند (یعقوب ۱:۲ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

آیا در کلیسای ما چنین معلمینی وجود دارند؟ آیا رفتار ما مانند این گونه افراد می‌باشد؟

خوبست خویشان را تفتیش کنیم.

دعوت به استقامت (۱۷-۲۵)

۱۷-۱۹ رسولان مسیح، بارها در مورد خطرات معلمین دروغین به کلیسا هشدار داده بودند (اعمال ۲۹:۲۰-۳۰؛ اول تیموتاؤس ۴:۱-۲؛ دوم پطرس ۳:۳ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

آن معلمین دروغین، خود را بالاتر و برتر از دیگران می‌دانستند. و به همین دلیل، ایشان خود را از دیگران جدا ساخته بودند و افراد عادی را در شأن خود نمی‌دانستند. آنها از یک کلیسا به جای دیگر رفته، رهبران واقعی کلیسا را مورد تمسخر و استهزا قرار می‌دادند. نتیجه این گونه رفتار آنها به جدایی و تفرقه میان ایمانداران منجر شده بود. ولی یهودا به ما خاطر نشان می‌سازد که آن معلمین، **روح راندارند** و مسیحی نیستند.

۲۰-۲۱ یهودا به کلیسای مسیح نصیحت کرده می‌گوید: **خود را به ایمان اقدس خود** یعنی تعالیم عیسی و رسولان او بنا کنید. اگر خواهان بنای خود در ایمان و رشد روحانی هستیم، پیش از هر چیز باید کتاب مقدس را به طور مرتب مطالعه کرده در تعالیم آن دقت و تفکر نماییم (عبرانیان ۵:۱۲-۱۴؛ اول پطرس ۲:۲ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

سپس یهودا به منظور تکیه بر اهمیت پرستش و دعا در روح القدس، می‌گوید: **در روح القدس عبادت** نمایید (آیه ۲۰). اگر روح مقدس مسیح در درون ما ساکن گردیده باشد، عبادت و پرستش ما روحانی و در روح القدس خواهد بود (رومیان ۸:۹؛ ۸:۲۶؛ افسسیان ۶:۱۸ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

یهودا، سپس اضافه می‌کند: **خوبیشان را در محبت خدا محفوظ دارید** (رومیان ۱۱:۲۲ و تفسیر آن را مشاهده کنید). عیسی مسیح فرمود: **«همچنان که پدر مرا محبت نمود، من نیز شما را**

که برای ما ایمانداران لازم است نسبت به گناه سختگیر باشیم ولی نسبت به گناهکاران رحیم (دوم قرن تیان ۱:۷). حتی لباس یک گناهکار به گناه آلوده شده است (زکریا ۳:۳-۴). به همین دلیل ما باید خود را کاملاً از گناه جدا کنیم و حتی لباس آلوده به گناه را لمس ننماییم (مکاشفه ۴:۳ را مشاهده کنید).

۲۴-۲۵ خدا قادر است که ما را از لغزش محفوظ دارد (رومیان ۲۵:۱۶؛ افسسیان ۳:۲۰-۲۱ را مشاهده کنید). ما به وسیله ایمان به مسیح پاک و عادل شمرده شده‌ایم. به همین دلیل است که در روز داوری نهایی، عیسی مسیح ما را در حضور جلال خود ... بی‌عیب به فرحی عظیم قایل می‌فرماید. به خاطر ایمان به منجی پاک و بی‌عیب خود، خدا نیز ما را تا به آخر استوار خواهد فرمود تا در روز خداوند ما عیسی مسیح بی‌ملامت باشیم (اول قرن تیان ۱:۸-۹). و به خاطر عیسی مسیح که فروغ جلالش (جلال خدا) و خاتم جوهرش می‌باشد (عبرانیان ۳:۱)، خدا جلال می‌یابد. خدای واحد و نجات دهنده ما را جلال و عظمت و توانایی و قدرت باد الان و تا ابد الابد. آمین.

محبت نمودم؛ در محبت من بمانید. اگر احکام مرا نگاه دارید، در محبت من خواهید ماند، چنانکه من احکام پدر خود را نگاه داشته‌ام و در محبت او می‌مانم» (یوحنا ۹:۱۵-۱۰).

۲۲-۲۳ هرگاه کسی در پیرامون تعالیم مسیح مجادله کند، باید ابتدا با ملایمت و رحمت او را آرام و مجاب نمود. ولی اگر کسی از عقاید معلمین دروغین پیروی می‌کند، باید بکوشیم که او را به سوی خدا هدایت نماییم. اگر ببینیم که کودکی به سوی آتش حرکت می‌کند، آیا او را بلافاصله از آتش دور نخواهیم ساخت؟ به همین صورت، اگر دیدیم که کسی از تعالیم غلط پیروی می‌کند، باید او را نسبت به اشتباهش آگاه سازیم. ما وظیفه داریم که آنها را از آتش بیرون کشیده، برهانیم.

ما باید نسبت به گمراهان رحمت داشته باشیم. ولی رحمت ما باید توأم با خوف باشد (آیه ۲۳). خوف ما باید از این باشد که مبادا ما نیز به گناه و گمراهی آنها مبتلا شویم. ما باید همواره به یاد داشته باشیم که اگر به خاطر فیض و رحمت خدا نبود، ما نیز همانند آنها در دام گمراهی و تباهی می‌افتادیم. به همین دلیل است

